

единъ човекъ, слѣдъ него вторий, третий, четвъртий, петий, шестий и седмий. Стопанинътъ се необърна и се показваше, като да е всецѣло прѣдаденъ на раздухванието на огънътъ, но той не само причете влѣзналитѣ гости, но и успѣ да ги разгледа: тѣ бѣха низами отъ полка, разположенъ по-крайдунавскитѣ градове. Първийтъ отъ тѣхъ бѣше облѣченъ въ офицерски мундиръ, на гърдитѣ му висяше офицерски знакъ, отъ страна бѣше окачена кжса сабя, на пояса му — револверъ; червенъ фесъ съ форментъ пискюлъ му покриваше главата, а краката му бѣха обути въ половинъ чипици. Останалитѣ бѣха облѣчени въ обикновенни сълдатски дрѣхи, но нашивкитѣ на едното отъ тѣхъ показваха, че той е онбашинъ. Чинътъ на офицеринътъ, който придружаваше сълдатитѣ, съответствува на най-ниския офицерски чинъ въ европейскитѣ армии — той бѣше милязимъ. Той се спрѣ до единъ столъ, снѣ си общата, сѣдна и почна да си грѣе краката. Сжщо направи и онбашията, но прѣдварително си смъкна чантата отъ раменетѣ, а пушката упрѣ въ вратата. Останалитѣ единъ слѣдъ другий послѣдваха примѣрътъ на онбашията. Слѣдъ като насѣдаха наредъ на столътъ, всѣкий отъ тѣхъ си извади чобукътъ отъ пазухата, кисията, лулата и я напълни безъ да бърза.

— Атешъ, каза тоя, който пръвъ отъ всичкитѣ успѣ да си напълни лулата.

Механджията бѣше вече раздухалъ огънътъ и, като постави единъ голѣмъ кафеникъ съ вода на распаленитѣ въглени, извади изъ поясътъ си дилафъ, зимъ съ него единъ въгленъ и го поднесе на турчина. Сжщото се повтори съ втория, съ третия, съ четвъртия — до послѣдния. Седемъ гърла тѣглѣха димъ изъ седемъ чубука.

— *Биразъ кафе*, измърмора небрѣжно милязимътъ.

Механджията налѣ малко вода изъ голѣмия текекиянъ кафеникъ въ едно малко мѣдно кафениче и го постави на огънътъ; когато водата почна да кипи той насипа една лжжичка смлѣно кафе въ нея и пакъ постави кафеничето на огънътъ. Слѣдъ като закипѣ водата съ кафето единъ, два, три пжти, той